

Poselství papeže Františka k 60. Světovému dni modliteb za povolání

Povolání: milost a poslání

Drazí bratři a sestry, drazí mladí!

Již po šedesáté slavíme Světový den modliteb za povolání, který ustanovil svatý Pavel VI. v roce 1964 během 2. vatikánského ekumenického koncilu. Cílem této prozíravé iniciativy je pomoci všem členům Božího lidu osobně i ve společenství, aby dokázali odpovědět na povolání a poslání, které Pán svěřuje každému člověku v dnešním světě, s jeho ranami a nadějemi, s jeho výzvami i úspěchy.

Letos vám předkládám k zamyšlení a modlitbě téma „Povolání: milost a poslání“. Je to vzácná příležitost znovu s úžasem objevit, že Pánovo povolání je milost, bezplatný dar a zároveň je to závazek jít, vyjít ven a přinášet evangelium druhým. Jsme povoláni ke svědectví víry, které pevně spojuje život v milosti, jak jej zakoušíme ve svátostech a církevním společenství, s apoštolátem ve světě. Křesťan, vedený Duchem svatým, je vyzývám, aby odpovídala na životní úskalí a byl citlivý na lidská dramata, přičemž má vždy na paměti, že poslání je Božím dílem a nemůže ho uskutečňovat osamoceně, nýbrž v církevním společenství, spolu s bratry a sestrami pod vedením pastýřů. Neboť to byl odedávna Boží sen: abychom s ním žili ve společenství lásky.

„*Vyvolení ještě před stvořením světa*“

Apoštol Pavel před námi otevírá podivuhodný obzor: Bůh Otec nás v Kristu „vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista“ (Ef 1,4-5). Tato slova nám umožňují vidět život v jeho plnosti: Bůh nás „počal“ ke svému obrazu a podobě a chce, abychom byli jeho dětmi: byli jsme stvořeni Láskou, pro lásku a s láskou a jsme utvořeni k lásce.

V průběhu našeho života k nám tato výzva, vepsaná do vláken našeho bytí a do tajemství našeho štěstí, působením Ducha Svatého proniká stále novým způsobem, osvěcuje naši mysl, posiluje naši vůli, naplňuje nás úžasem a zapaluje naše srdce. Někdy k nám přichází zcela nečekaně. Tak tomu bylo i v mém případě, když jsem 21. září 1953 při cestě na každoroční studentský festival pocítil potřebu vstoupit do kostela a jít ke zpovědi. Ten den změnil můj život a zanechal v něm stopu, která přetrvává dodnes. Boží výzva k sebedarování se však projevuje postupně: při setkání s chudobou, ve chvílích modlitby, díky jasnému svědectví evangelia, při četbě, která otevírá naši mysl, když nasloucháme Božímu slovu a cítíme, že je adresováno nám, v radě, kterou nám dává doprovázející bratr nebo sestra, v době nemoci nebo zármutku... Fantazie Boha, který nás volá, je nekonečná.

Pánova nabídka a jeho dar čekají na naši odpověď. Povolání je „prolínání Božího vyvolení a lidské svobody“¹, je dynamickým a podnětným vztahem mezi Bohem a lidským srdcem. Dar povolání je jako zrno zaseté do půdy našeho života, které nás otevírá Bohu a druhým lidem, abychom se s nimi podělili o nalezený poklad. To je základní struktura toho, co chápeme pod pojmem povolání: Bůh nás volá v lásce a my vděčně odpovídáme v lásce. Uvědomujeme si, že jsme milovaní synové a dcery jediného Otce a začínáme se mezi sebou vnímat jako bratři a sestry. Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, když tuto skutečnost konečně jasně „uviděla“, zvolala: „Konečně jsem našla své povolání! Mým povoláním je láska! Ano, našla jsem své místo v církvi [...]. V srdci církve, své Matky, budu láskou.“²

„*Jsem posláním na této zemi*“

¹ Závěrečný dokument XV. řádného generálního shromáždění biskupské synody (2018), *Mladí lidé, víra a rozlišování povolání*, č. 78.

² Rukopis B, napsaný během jejího posledního duchovního cvičení (září 1896), *Opere complete*, Řím 1997, s. 223.

Boží povolání, jak jsme si řekli, zahrnuje i poslání. Neexistuje povolání bez poslání. A není štěstí a plné seberealizace bez toho, aniž bychom druhým nabídli nový život, který jsme našli. Boží volání k lásce je zkušenost, která nám nedovoluje mlčet. „Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!“ říká svatý Pavel (1 Kor 9,16). A první list Janův začíná slovy: „O tom, co bylo od počátku, co jsme slyšeli, vlastníma očima viděli, bedlivě pozorovali a čeho jsme se svými rukama dotýkali, o Slovu života, které se stalo tělem, svědčíme a zvěstujeme vám, aby naše radost byla úplná“ (srov. 1 Jan 1,1–4).

Před pěti lety jsem se v apoštolské exhortaci *Gaudete et exsultate* obracel na všechny pokřtěné osoby: „Také ty potřebuješ pochopit celek svého života jako poslání“ (č. 23). Ano, protože každý z nás, nikoho nevyjímaje, může říci: „Já jsem posláním na této zemi, a proto jsem na tomto světě.“³

Společným posláním nás křesťanů je v každé situaci radostně svědčit svými postoji a slovy o tom, co prožíváme, když jsme s Ježíšem a v jeho společenství, kterým je církev. A to se projevuje ve skutcích hmotného a duchovního milosrdenství, ve vstřícném a laskavém životním stylu, který zahrnuje blízkost, soucit a něhu, v protikladu ke kultuře plýtvání a lhostejnosti. To, že se stáváme bližními jako milosrdný Samaritán (srov. Lk 10,25–37), nám umožňuje pochopit „jádro“ křesťanského povolání – napodobovat Ježíše Krista, který přišel, aby sloužil, a ne aby si nechal sloužit (srov. Mk 10,45).

Toto misijní působení nevyplývá jen z našich schopností, záměrů nebo plánů ani z naší vůle, ba ani z našeho úsilí praktikovat ctnosti, ale z hluboké zkušenosti s Ježíšem. Teprve tehdy se můžeme stát svědky Někoho, Života, a to z nás činí „apoštoly“. Pak poznávám sám sebe „jako vypáleným znamením označen posláním, které celoživotně naplňuji tak, že osvěcuji, žehnám, oživuji, pozvedám, uzdravuji a osvobozuji“.⁴

Evangelijním obrazem této zkušenosti jsou dva učedníci putující do Emauz. Po setkání se vzkříšeným Ježíšem se svěřují jeden druhému: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ (Lk 24,32). Na nich můžeme vidět, co znamená mít „hořící srdce a krácející nohy“.⁵ To si přeji i pro nadcházející Světový den mládeže v Lisabonu, na který se již velmi těším a jehož mottem je: „Maria se vydala na cestu a spěchala“ (Lk 1,39, Český ekumenický překlad Bible). Kéž se každý muž a každá žena cítí povolání vstát a jít spěšně s hořícím srdcem!

Povolání společně a svolání

Evangelista Marek líčí událost, kdy Ježíš k sobě povolal dvanáct učedníků, každého jeho jménem. Ustanovil je, aby byli s ním a aby je vyslal kázat, uzdravovat nemoci a vyhánět demony (srov. Mk 3,13–15). Pán tak položil základy svého nového společenství. Oněch Dvanáct byli lidé z různých sociálních prostředí a profesí, kteří nepatřili k vlivným společenským vrstvám. Evangelia hovoří i o dalších povoláních, například o povolání dvaasedmdesáti učedníků, které Ježíš poslal po dvou (srov. Lk 10,1). Církev je právě *ekklesia*, toto řecké slovo znamená *shromáždění lidí povoláných, svoláných*, aby tvořili společenství misijních učedníků a učednic Ježíše Krista, usilujících žít mezi sebou jeho lásku (srov. Jan 13,34; 15,12) a šířit ji mezi všemi, aby přišlo Boží království.

V církvi jsme všichni služebníky a služebnicemi podle různých povolání, charismat a služeb. Naše společné povolání darovat se v lásce se rozvíjí a uskutečňuje v životě křesťanských laiků a laiček, kteří se věnují budování rodiny jako malé *domácí církve* a prostřednictvím kvasu evangelia pracují na obnově různých prostředí společnosti; ve svědectví zasvěcených mužů a žen, kteří se zcela

darovali Bohu pro své bratry a sestry jako proctví Božího království; v zasvěcených služebnících (jáhněch, kněžích, biskupech), kteří jsou postaveni do služby slova, modlitby a společenství

³ František, ap. exhort. *Evangelii gaudium*, č. 273.

⁴ Tamtéž.

⁵ Srov. *Poselství k 97. Světovému dni misí* (6. ledna 2023).

svatého Božího lidu. Teprve ve vztahu ke všem ostatním se plně projeví pravá povaha a bohatství každého konkrétního povolání v církvi. V tomto smyslu je církev symfonií povolání, v níž jsou všechna povolání sjednocena a odlišena v harmonii a společně „vycházejí“, aby vyzařovala do světa nový život Božího království.

Milost a poslání: dar a úkol

Drazí bratři a sestry, povolání je darem a úkolem, zdrojem nového života a pravé radosti. Kéž modlitby a aktivity spojené s tímto dnem posílí vnímavost k povolání v našich rodinách, farnostech a společenstvích zasvěceného života, sdruženích a církevních hnutích. Kéž nás Duch zmrtvýchvstalého Pána vytrhne z apatie a dá nám soucit a empatii, abychom každý den žili obnovení jako děti Boha, který je láska (srov. 1 Jan 4,16), a abychom nabízeli lásku druhým, byli schopni ji přinášet kamkoli, obzvláště do míst, kde je vyloučení a vykořisťování, bída a smrt. Aby se tak prostory lásky⁶ rozšiřovaly a Bůh v tomto světě stále více kraloval.

Kéž nás na této cestě provází modlitba, kterou napsal svatý Pavel VI. k příležitosti 1. Světového dne povolání, 11. dubna 1964:

„Ó Ježíši, božský Pastýři duší, který jsi povolal apoštoly, aby se stali rybáři lidí. Přitáhni k sobě opět horlivé a velkorysé duše mladých lidí, aby se stali tvými následovníky a tvými služebníky. Dej jim účast na tvé touze po všeobecném vykoupení, [...] otevři jim obzory celého světa, [...] aby odpovědí na tvé volání prodloužili tvé poslání zde na zemi, budovali tvé mystické tělo, jímž je církev, a byli, solí země‘ a ‚světlem světa‘ (Mt 5,13).“

Kéž vás provází a chrání Panna Maria. Žehnám vám.

V Římě u Sv. Jana v Lateránu dne 30. dubna 2023, o 4. neděli velikonoční

FRANTIŠEK

⁶ „Dilaturatur spatia caritatis“ – svatý Augustin, *Kázání 69: PL 5, 440.441.*